

Ana-Maria BĂLAȘ

REPLAY LA VIAȚĂ

(Jurnal de dimineață)

Lumen

Iași 2008

Ana-Maria BĂLAȘ
REPLAY LA VIAȚĂ
(*Jurnal de dimineață*)

Editura Lumen este acreditată CNC SIS sub nr 003

Redactor: Morariu Irina Maria

Descrierea Bibliotecii Naționale:

BĂLAȘ, Ana-Maria
REPLAY LA VIAȚĂ (*Jurnal de dimineață*) /
Ana-Maria BĂLAȘ -Iași: Lumen, 2008
Pag.57
ISBN:

Mayer

Ana-Maria BĂLAȘ

REPLAY LA VIAȚĂ

(Jurnal de dimineață)

Iași 2008

Lumen

Motto:

“De multe ori, privind în sufletul meu, mi se pare că stau în fața unei case cu obloanele trase și cu ușile închise. O mână necunoscută a scris pe o hârtie, în colț, la poartă: <<Plecat fără adresă!”
(Octavian Goga)

Cuprins:

0	9
I.....	10
II.....	15
IV.....	27
V.....	33
VI.....	37
VII.....	41
VIII	50

0

Certificat de naștere *~ Fash-back în conștiință ~*

Azi am ucis soarele, nu m-am bucurat de mângâierile lui. El mi-a luat fața în raze și mi-a spus să zâmbesc. Însă sufletul îmi era mâncat de durere și nu mai aveam putere să-i zâmbesc.

Am ucis păsările... credeam că liniștea totală, abisul, și nu cântecul lor mă va putea ajuta să descopăr înțelesurile unei vieți scăpată pe gura unei sticle sparte de bere.

Am ucis orele... am vrut să opresc timpul în loc, însă tot auzeam ticăitul ceasornicului și l-am blestemat. Știam că fericirea nu ține o veșnicie.

Am ucis o inimă... dacă nu m-a iubit așa cum am vrut eu, nu înseamnă că nu m-a iubit cu toată ființa sa.

Mi-am ucis sufletul... conștiința mi-a dictat sentința.

Azi... am ucis! - N-am știut să trăiesc.

I

***“Nu întotdeauna trebuie să întoarcem pagina,
uneori trebuie să o rupem!”
Achille Chavee***

Caut *ceva*... aș vrea să mă ajuți să-l găsesc...

Da, tu! Cu tine vorbesc... nu te uita în spatele tău, n-ai să găsești pe nimeni să-ți ducă sarcina până la capăt... tu ești... și pe tine vreau să te rog să mă ajuți...

Nu știu dacă e un el, un obiect sau o ea... *Ceva-ul* meu conține câte un pic din toate ... așa că o să mă mulțumesc să-i spun doar ... *CEVA*. *Ceva* cald, *ceva* rece, *ceva* ce-ți taie respirația și-ți crește pulsul, *ceva* ce te adoarme ca un drog, *ceva* ce te protejează, *ceva* ce-ți oferă și-n același timp îți ia TOTUL!

Totul? Oare totul o fi chiar *tot*? Știu că toate zilele trăite formează o viață de om, toate foile citite formează o carte, toate literele formează un alfabet... însă toate *ceva*-urile ce vor fi formând?

Îmi amintesc de când eram mică, primul cuvânt scris și citit: mama... mama - prima dată spunem mama, fără să cunoaștem

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

vreun alfabet, fără să descifrăm vreun mister al acestei lumi profane. Mama e *ceva*-ul din care am prins viață.

Exist, deci asta îmi dă un oarecare drept?!... dreptul de a căuta umbre, de a căuta falsuri, adevăruri, mistere, soare, sărut, iubire, moarte... uneori chiar și moartea se lasă căutată...

Ciudat... unii se sting fără să fi apucat să-și graveze numele în țărână, alții se lasă antrenați de caruselul viitorului și uită să se mai gândească la prezent.

Prezent, viitor, trecut... ore scurse halucinant pe o stradă proaspăt asfaltată, dintr-o parte a unui oraș prea ocupat să-și facă munca de zi cu zi, într-o rutină roasă de cari, uitând să se mai oprească în loc, și să privească împrejurul lui. Zi, noapte, totul e la fel, și simți câteodată că te sufoci, vrei să evadezi... Noroc că ploaia mai spală străzile prăfuite, mai spală gânduri și decepții, vise ruginite de atâta replay obsedant la ore târzii din noapte.

În seara asta iar plouă sufocant... încerc să ridic capul și ploaia nu mă lasă să respir, părând că-mi spune: Vezi-ți de treaba ta, mergi acolo unde trebuie să ajungi, nu te opri în loc să mă saluți, nimeni nu prea o face, m-am obișnuit deja... și-n plus ar fi o pierdere de timp....

Așa că îi urmez sfatul, merg fără să-i simt stropii ce-mi biciuiesc sălbatic porii, încercând din răspuțeri să-i penetrez ca într-un dans organic al materiei.

Întru-n scara proaspăt măturată de bloc, cu mirosuri de tocăniță și sarmale digerate de stomacuri gurmănde, cu izuri de parfum ieftin cumpărat la repezeală din bazarele înțesate de kitch-uri, parfumuri de morți dezgropați ce-ți irită mucoasa nazală și te fac să te gândești pentru o clipă la soarta-ți mizerabilă.

Urc câteva trepte și simt că ceva s-a agățat de mine, s-a agățat de talpa mea încărcată de glod și de apă... pășesc iar și-l simt... e ceva care se ține cu toate puterile de călcâiul meu, ca și cum ar vrea să intre, și-ncepe să răsucescă ca un burghiu nervii din talpa mea. Mă uit într-un sfârșit, e o biată gumă orbit fără zahăr, cred, căci s-a agățat cu atâta ardoare de mine, vrând să fie iarăși întinsă, mângâiată, frământată, se vrea iubită...

Ciudat, până și o gumă de mestecat cere să fie iubită... toți avem felul nostru de a iubi și de a fi iubiți: nu ne trebuie neapărat un corp și o minte bolnavă, toate astea duc în final numai la suferință. Guma de mestecat iubește, talpa mea iubește căci a îngăduit sărutarea gumei, scara iubește căci i-a dat aripi gumei să-și urmeze destinul, preșul de care mă șterg în fața ușii iubește, fiind însetat de praful, de glodul pantofilor mei; acceptă orice

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

fără replică, numai să iubească. Broasca iubește cheia, vizorul iubește retina mamaiei care se uită curioasă să vadă cine urcă pe scări, urechea iubește zgomotul tocurilor, a respirației întretăiate de gânduri furate de la vecina de la etajul unu, dar Eu?? Eu ce IUBESC?

Brusc, zgomotul cheii în broasca de la ușă mă aduce iar în apartamentul de la etajul 3 unde de vreo 20 de ani îmi caut existența. Mă simt udă learcă, ...îmi dau una câte una jos hainele cu urme de ploaie acidă. Curând, frigul din cameră începe să acționeze ca un catalizator făcându-mă să-mi iau un pulover mai gros, din lână vișinie. Afară începe să plouă cu stropi din ce în ce mai mari, ca și cum apa ar fi vrut să umple tot întinsul necuprins, toată găleata cu ghiveci plămădit la repezeală de un Dumnezeu pierdut printre norii de culoarea bluzei mele. Aud picăturile cum fac recurs la viață pe pervazul geamului din dormitor, mă aproprii de fereastră și nu reușesc să văd decât o umbră a unui vis pierdut pe strada ce duce la biserica din centrul cartierului.

Mi se face foame și mă îndrept spre bucătărie să iau o gustare. Îmi sare în ochi compotul de vișine făcut de mama. Dintotdeauna mi-au plăcut vișinele, pulpa lor coaptă din care se scurge un sânge parfumat și acruș, gustul lor sec ce-ți inundă mucoasa bucală... seamănă cu un prim sărut furat pe o bancă

născută sub un plop bătrân. Acolo se fură săruturile, acolo se împărtășesc gândurile. Nu m-am gândit niciodată să întreb bătrânul plop câte povești de dragoste, câte despărțiri a privit, câte râme l-au iubit, câte primăveri l-au părăsit.

Când eram mică, obișnuiam să culeg vișine din cimitirul cel vechi din satul bunicilor. Țin minte și acum acel cimitir.... Pe o zi toridă, când totul se afișa sub forma unui reloaded movie, cimitirul căpăta pentru mine cu totul alte valențe. Era un loc în care puteam să visez. Nu era deloc sinistru, ci părea mai degrabă un loc uitat de civilizație, pierdut de negura modernității și artificialității. Dacă ar fi să compar cimitirul cu crucile ce păreau a fi suflete ninse și încovoiate de ani și ploii, cu orașul de provincie de azi, mi se pare că orașului i-ar veni mai bine numele de cimitir, căci am uitat cum e să trăim, am uitat cum e să iubim, am uitat cum e să privim Văzusem de curând într-o reclamă: atenție la șofat, avem două cimitire, nici un spital; de parcă ar fi nevoie de cimitir sau de spital; pretutindeni hibernăm somnul nesfârșit fără să băgăm de seamă.

Simt că am obosit de atâta ploaie, de atâta soare, de atâta rutină... Afară s-a făcut deja întuneric și decid să mă las în voia așternuturilor îmbătătoare, să mă las pradă viselor ...

II

O dimineață de mai... o altă zi cenușie cu soare și nori, cu zeci de culori, o zi ca toate altele.... Sună telefonul... aflu că sunt invitată după-amiază la o plimbare, de către Claudiu, un amic pe care l-am cunoscut, pot zice din greșală, în timpul „hoinărelilor” mele pe net. E cu câțiva ani mai mare decât mine, deși nu pare, e un tip care îmi place, dar nu e nimic din ceea ce se cheamă dragoste în această prietenie. E mai curând un fel de compromis udat cu spleen-ul vieții de zi cu zi, e ca un trandafir înflorit ce știe totodată că în curând se va vesteji, și din toată frumusețea de altădată nu-i vor rămâne decât spinii.

De după blocuri se ivesc munții cu frunza încolțită, ce-au fumat cu pipele lor groase țigări de săpun... Acum se mai văd doar clăbucii alburii ce se înalță înspre cer. Ploaia de azi-noapte a fost benefică pentru oraș... a spălat aerul îmbâcsit de naftalină, e mai răcoare acum și simt nevoia unui ceai cald.....

-Neața! O auzii pe mama din colțul ușii... Cum ai dormit?

-Bine.

-Ce-ai vrea să mănânci de dimineață?

-Nu mi-e foame, îi zic. Intru-n bucătărie, o căldură înăbușitoare îmi acordează porii ca pe strunele unei viori ce și-a uitat viersul de demult și încearcă să și-l amintească. Numai abur de ciorbă de vită și friptură.... În dimineața asta am să beau doar un ceai.

Nu mai apuc să savurez ceaiul dorit, deoarece îmi dau seama că o să întârziu la cursuri. Ies în fugă din casă și mă trezesc în fața blocului, singură pe strada somnambulă. Îmi pare bine că am plecat din casă, astfel voi putea merge mai mult singură pe strada goală, ștersă parcă cu o radieră de vreun școlar întârziat la ore.

Încet, încet, soarele începe să-și facă simțită prezența... Gâtul începe să mă ardă, simt o sete imensă. O iau pe alea de castani; sunt niște castani foarte bătrâni... chiar și bunica îmi spunea că erau tot aici, când era ea tânără. Pe o parte și pe alta a străzii, castanii își împerechează crengile stufoase ojate cu flori albe-roz, într-o odă de bun venit. După ploaia de azi-noapte, trotuarul pare un covor de flori de castan violate de vântul aprig și de stropii grei. Cei noi în oraș se întreabă frecvent până unde duce binecuvântarea răcorii în zilele de cuptor, presărată cu bănci și udată cu triluri paradisiace... ei bine... până la cimitirul din cartier. Acolo, brusc, alea parcă se rupe, castanii împrăștiindu-se

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

printre mormintele reci, cu ceară fierbinte la căpătâie. Am început să cred că și morții simt răcoarea, la umbra unui castan vecinic....

În partea opusă, alea se întretaie cu parcul în care tinerii obișnuiesc să chiulească de la ore, în foișorul proaspăt vopsit în culoarea florilor de cireș. De aici încolo, străzile devin simetrice, tăiate la metru, șlefuite pe ici pe colo cu câte o parcare, fără simțul ochiului estetic.

Strada devine din ce în ce mai înțesată de lume, de mașini; oameni ce și-au lăsat partenerul în pat și s-au sculat pentru serviciul mizerabil, luându-și cu ei greața încă unei zile dezertate din calendarul pitit printre sutele de notițe din geanta unei femei cochete. Ciudat... mobilele oare au uitat să arate ziua în memento? Chiar și așa, zilele devin pentru noi un fel de corvoadă, suntem sclavii orelor fără să știm că toate aceste ceasuri petrecute la servicii, la tine, la mine, cu prietenii, în pat, pe-o bancă în parc, la bairamuri, party - nights, ori numai noi, singuri... aceste ore dor... ultima însă ucide. După asta, filmul se rupe, ca o bandă sărită de la locul ei într-un cinematograful rece, aproape gol, fără spectatori... dacă banda sare la mijloc, trebuie să mergi să anunți să vină s-o pună la loc, însă în cazul vieții trebuie să-L anunți pe Dumnezeu... și vei rămâne cu filmul doar până la jumătate! / ...de obicei n-ai să-L găsești.

Când aveam vreo 6 ani, obișnuiam să cred că viața reală e ca și povestea lui Făt-Frumos, în care totul se termină cu bine. Acum mi-am dat seama că nu e decât un război pentru supraviețuire. Dar parcă timpul care trece neoprit de nimeni, adâncește mocirla și mă tem că nu știu să înot...

De ce nu opriți timpul? De ce nu puneți o sumă oarecare pentru cel care va opri timpul? Poate fi oare oprit? S-ar zice că da, poți intra în cu totul altă dimensiune, poți adulmeca o hierofanie... și te poți trezi ca și Gavrilescu lui Eliade, după cinci de ani, chiar dacă pentru tine trec doar trei sau patru ore. Ironia este că noi nu avem un loc numit La țigănci. Lucrurile acestea se întâmplă doar în cărți. Numai în basme și în bildungs-romane neofitul își găsește calea. În viață ajungem adesea la un drum închis de mult ... pentru reparații.

Poate e mai bine ca timpul să-și urmeze cursul, nu poți opri o apă din drumul ei spre aval, a izvorât de undeva și nu se va opri până nu se va scurge în alta... și în alta... și în alta... înghițind în calea ei pământ, gunoarie, flori, mâini, ochi, blocuri, bănci, frunze, sticle, morminte.

- Ați fost careva la marea Timpului?-

III

„Dacă n-am fi avut suflet, ni l-ar fi creat muzica.”
Emil Cioran

În seara asta mă duc la un concert vocal - simfonic. M-a invitat o prietenă, Alina, care cântă în orchestră la vioară. În principiu n-am vrut să mă duc, însă i-am promis că voi fi acolo s-o susțin. N-aveam chef de concert, cu atât mai puțin unul simfonic, vroiam liniște... De data asta însă m-am hotărât să nu-mi mai fac pe plac. Am pornit de acasă cu gândul de a găsi un loc confortabil și de a mă lăsa pradă gândurilor. Concertul avea să se țină la Liceul de Muzică din oraș care de altfel e la 5 minute de casă, așa că nu aveam scuze să-l ratez.

Am intrat pe strada lăturalnică ce ducea la liceu, fără să știu că acest concert avea să schimbe ceva în mine... ceva ce? Nu știu... nu-l pot denumi, e doar ceva... În liceul acela mai intrasem de vreo câteva ori: când eram mai mică și vroiam să cânt la flaut, și în vizită la prietena mea Alina, în cămăruțele înghesuite de instrumente și partituri. Liceul acela îmi dădea o senzație specială, ori de câte ori îl auzeam că prinde viață... Flaut, viori, pian, canto, toate se adunau într-un amalgam făcându-l să vibreze în orașul

amortit. Și odată cu el, vibram și eu, îmi dădea o vigoare nouă, stoarsă din orgasmul arcușurilor, frecându-se de corzile viorilor ca roțile unui personal de duminică pe șinile zvăpăiate ale magistralei 500.

Intram încă o dată în acel liceu unde simțeam că iubirea se transformă în fiecare secundă în muzică și muzica în iubire. Era lume multă, zărisem câțiva cunoscuți: câteva profesoare, cunoștințe și, o privire... o privire care m-a întâmpinat de la primii pași făcuți pe culoarul liceului. Era ultima privire pe care aș fi putut-o întâlni... în costum de gală (avea să cânte?), era îmbrăcată cu triste scânteii de amintiri ce-mi sfărteau simțurile trezite și-mi alinau durerile ținute în cuie pe un palimpsest proaspăt vopsit în culori de vară....

- Ai venit, în sfârșit! mă întâmpină Alina .

- Da, dacă am promis, m-am ținut de cuvânt! De abia aștept să te văd pe scenă!

- Voi intra la a doua piesă: Misa Incoronării de Mozart.

- Ok, am să-ți fac câteva poze, acum mă duc în sală să prind un loc.

M-am întors la 180 de grade, cu gândul să intru în sală... însă privirea era tot acolo... am hotărât să o ignor, intrând în sală. În cele din urmă am găsit un loc în al doilea rând, aproape de

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

scenă, chiar lângă violoncele și contrabas. Sala era înțesată de lume, pe scenă existau deocamdată doar scaunele, instrumentele și pupitrele cu partituri. Era liniște, părea că începuse deja concertul, doar cu instrumentele de pe scenă, cântând singure o muzică surdă, însă o muzică pe care o auzea fiecare din acea sală, o simțea cu toți porii....

Curând, orchestra își făcu apariția pe scenă, acordându-și pentru o ultimă dată instrumentele, corul se așeza în spate discret, fără zgomot, iar dirijorul sosi făcând o reverență. Alina îmi făcu cu ochiul, iar eu i-am zâmbit, încurajându-o din priviri; pentru prima dată avea un concert cu orchestra și era emoționată; o înțelegeam.

Pe scenă intraseră și un corp de soliști: o soprană, o alto, un tenor și un bas... și printre ei, se afla privirea ce m-a întâmpinat în ușa liceului. Sângele îmi năvăli în obraji, parcă eram o bucată de carne dintr-un hotdog, stropită cu ketch-up.

Dar muzica începu, și odată cu ea, începură și porii mei să reacționeze... mi-era foarte cald, aș fi vrut apă, însă am rămas ținută acolo, cu ochii pe scenă, încercând să ocolesc privirea ce se abătea câteodată îmbrățișând-o pe a mea ca o ploaie caldă de vară, simțind cum între ochii mei și ochii lui se răsfrângea un curcubeu ce urca până sus, pe bolta încăperii și cobora înapoi jos,

în inimi, întocmai ca muzica. Încercam să ocolesc privirea, și o vreme m-am dedicat numai sunetelor, numai vibrațiilor de pe chipurile muncite, însă fericite ale celor ce cântau. Pe scenă se declanșase un adevărat uragan de emoții și de iubire... în arcușurile care repetau aceleași mișcări, prindeau din zbor aceleași tonuri și semitonuri, se uneau undeva sus, în vârful unei piramide, și coborau la bază cu tot cu soare, cu tot cu nori...Viorile își uneau sunetele, brațele, arcușurile prinzând parcă viață. Mă uitam la Alina, n-o vedeam pe ea, vedeam doar vioara ce-o înghițise cu totul undeva înăuntru, între arcuș și strună...îi rămăseseră doar degetele ce parcă uitaseră oboseala și durerea, nu mai erau carne. În acea sală, în cei cincizeci de oameni de pe scenă, era o pasiune, o dăruire și o dragoste care ar fi alimentat un oraș întreg aflat în pană de curent. Îmi doream să nu se termine niciodată acel concert, să zăresc tot timpul privirea aceea care-mi dădea atâta pace și-n același timp durere mută.

Ne cunoaștem din vedere de aproape un an, însă niciodată nu a existat nimic altceva decât privirea. Nu-i știam nici măcar numele, bănuiam la ce facultate învață, însă în nici un caz nu mă gândeam la Conservator. Evitam amândoi cuvintele, rostind doar necuvinte îmbălsămate de gazele de eșapamente și de respirația grea, apăsătoare a fiecăruia...Chiar acum câteva zile, intrasem

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

într-un magazin să cumpăr niște Cd-uri. Privirea lui mă întâmpină în prag, ieșind din magazin...era tot acolo și la ieșirea mea, și timp de câteva secunde o lume întreagă mi-a fost descoperită. M-am văzut acolo... în privirea lui albastră.....mică, mică de tot. Pe măsură ce mă depărtam, mă făceam tot mai mare, și mai mare, până când am acoperit cerul cu soarele... și-n ochii lui s-a făcut întuneric.

Îl priveam în timp ce cânta și-i cerșeam o privire, un zâmbet schițat la repezeală peste un umăr de bătrân. Când primeam privirea, n-o lăsam să intre în retină, în gură și-n corp, ci doar o respiram ca pe-un aer tomnatic, o beam ca pe o băutură tare, o mâncam, o simțeam cu trupu-mi ca o sugativă însetată.... Eram mulțumită doar simțându-o, era o senzație de *ceva* ...avea un gust de fragă coaptă dintr-o poieniță de la margine de oraș, departe de zgomot, de mașini, de viteză...savuram acel gust încet, fără grabă, cu toate simțurile la posturi, și nu doream să îi pierd parfumul.

La terminarea concertului, ieșisem pe holul liceului înțesat acum de lume, căutându-o pe Alina. Am găsit-o în cele din urmă, i-am urat felicitări și i-am zis să treacă pe la mine în drumul ei spre casă, plecând. La ușa liceului întâlнисem iar privirea, însă nu avusesem destul curaj să merg în fața lui și să-l felicit...privirea

mea însă îl îmbrățișa și-l săruta, astfel încât ajunsese să se înece în gropițele din obraji lui...și rămăsese acolo, înecată, să-i țină de urât. Sau nu mai vroia să se întoarcă la mine?

Acasă mă sună Alina care nu mai putea să ajungă la mine (sărbătorea alături de colegi reușita concertului), și eu hotărâsem să mă las în voia așternuturilor, lecturând ceva dintr-o revistă de modă, noi tendințe apărute peste noapte, zbârnâind ca un ceasornic la ușa prezentărilor de modă, care de care mai îndrăznețe, mai provocatoare. Uitându-mă pasivă, cu pofte de vagabond pe această revistă, nu sesizasem mesajul primit pe mobil, nici chiar telefonul fix care suna întruna.

- Alexandra, la telefon! strigă mama ca dintr-un hău de lume, aruncându-mă deodată în prăpăstioasa realitate. Pentru o clipă , uitasem că exist... nu mai existam....

- Alo? De la celălalt capăt al firului ce mă unea și cu vecina de sus, și cu cea de vis-a-vis, într-un mod ajuns straniu de normal ce era, un simplu bună, încet și melodios îmi trezi amintiri cu miros de benzină amestecată cu trandafiri, garoafe, crizanteme, și gumă încinsă...

- Bună Doru, i-am răspuns, parcă de la un alt etaj al conștiinței. Ce surpriză... ce mai faci?

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

- Je suis bien, merci... scârțâi vocea de la capătul firului, întreruptă de sughițuri de râs. De obicei eu obișnuiam să mă strâmb, vorbind în engleză și scoțând limba la pofcioși.

Tu ce faci? Azi mă gândeam la tine și am zis să te sun, poate mai ieșim și noi la o plimbare...

Era fostul meu prieten, acum amic foarte bun. Ieșeam des, dând adevărate raiduri prin oraș, discutând și disecând probleme filosofice, (doar era un filosof în devenire, cu tot cu licență!) în ore nepământene ce treceau uneori prea repede. Ne înțelegeam foarte bine, însă *ceva* ne despărțea. E ca și cum eu aș fi fost la un capăt al universului și el la celălalt... ne vedeam, câteodată ne atingeam, însă niciodată nu ne uneam... ca și cum el ar fi la - infinit și eu la +infinit, ne atingem doar la limite, însă vom fi despărțiți tot timpul de un infinit de alte puncte intermediare... și cu cât am încerca să ne apropiem, cu atât distanța se va mări... vor apărea mii și mii de alte puncte mult mai mărunte care ne vor separa. Unele credințe, unele opțiuni pe care le facem în viața de zi cu zi, ne despart fără să băgăm de seamă, ne separă fără drept de recurs.

- Poate ieșim, e vreme frumoasă afară!

Când era urât, simțurile noastre erau împăienjenite, era foarte greu să ne regăsim dincolo de frazele înguste și dungate ca

niște zebre sălbatice. Doar tăcerea ne apropia din când în când, însă pentru fracțiuni de secundă împrăștiate pe-o tablă de șah fără regi, numai cu regine corcite în două culori ce se amestecau ca-ntr-un șerbet de ciocolată și vanile „ca la mama acasă”. Erau timpi morți, și totuși ei erau aceia ce ne țineau în viață...

- Azi nu e bine? Nu știu, vreau să ies, să mai uit de mine, vreau să te ascult pe tine, aș vrea... Ieșim deci, diseară?

- Ok, ieșim la o plimbare scurtă, dacă insiști. Ne vedem pe la opt jumate! mă trezii spunând.

- Bine, o să te-aștept.

Pusesem telefonul în furcă cu o mișcare de coadă de mangustă, și rămăsesem lângă telefon așteptând... se terminase deja.... ce mai aștepta(m)? Nu reușeam să-mi dau seama de terminația verbului la imperfect din propoziția anterioară... la persoana întâi, sau la a treia?

IV

Am pornit gânditoare spre vechiul turn din oraș, locul unde ne întâlneau pe vremurile bune. Încercam să-mi reamintesc de ce ne-am despărțit. Ciudat... nu era un motiv anume.. însă știam amândoi că nici împreună nu mai puteam sta.. era ca o reacție continuă de oxidare rapidă, în care unul se prefăcea în scrum și altul în fum. Și, ca dintotdeauna, urmând șirul firesc al mișcării browniene, dioxidul de carbon trebuia să-și ia zborul și să reacționeze cu altcineva. Însă a fost o perioadă frumoasă din viața mea. Dacă ar fi s-o denumesc în vreun fel... extraordinară, nemaipomenită, faină.... singurul cuvânt care-mi vine acum în minte e ...buzurel. Nici nu știu dacă există cuvântul în dex. Nu prea aș crede, și chiar dacă ar exista, explicația din dicționar nu ar coincide cu ceea ce înseamnă el cu adevărat. Doru obișnuia să-mi spună așa...nu știu de ce... de fapt nici el nu putea să-i dea o explicație exactă acestui cuvânt. Era doar buzurel... și atât... nimic mai mult. Mai trebuia ceva?

Brusc, de la buzurel... totul începe să mi se aștearnă în fața pașilor, ca un telling repovestit de umbra-mi trezită de soare, rujată cu dulceață la borcane de 800 g. Îmi amintesc de șerbetul

de fragi pe care i l-am luat de la o măicuță special pentru el, de prima oglindă spartă, de prima lacrimă, de primul sărut, de prima Crăciuniță, de prima unghie ce-a încrestat tabla mașinii, de primul ochi de pisică luat la repezeală cu tot cu întrebări și cuvinte sorbite cu tot cu zațul unei cafele amare dintr-o dimineață de vară.

Mă uit la ceas și văd că am făcut mai puține minute de cât mă așteptam. Turnul acela cu ceasul stricat de 2 decenii încoace, oprit anemic la șase fără un sfert, uitând să termine ziua, să încheie minutul și ora, paralizat între trei cârje ce-i cheamă câteva ciori să-i țină de urât, ceasul acela pare să oprească totul în jurul lui. Acolo, tocmai în locul acela, i-am spus adio primei iubiri, și „bună” celei de-a doua. Numai că a doua se intersectează undeva între doi decibeli, unul sus, într-o privire ce mă descompune în mii de alte priviri, formolizând secunda, și altul jos, cu o privire blândă, normală, ce nu-mi dă decât un sentiment plăcut al unei zile liniștite, la umbra unui copac bătrân.

Această privire blândă am întâlnit-o câteva minute mai târziu. Doru venea dinspre banca parcată parcă în grabă în fața unui castan muribund, fără vreo două scânduri, însă cea mai iubită bancă de lângă turn. Ne-am oprit unul în fața celuilalt, ca două buburuze agățate de agrafa din pieptul bunicii.

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

- Îți mulțumesc că ai venit. E o seară atât de frumoasă, chiar dacă are urmele ploii de aseară...Devine și mai romantică prin ochii tăi...

- E frumos, într-adevăr.

- Ne plimbăm? Sau mergem undeva, într-o cafenea?

Obişnuiam să mergem de obicei într-un local cam suspicios, situat la un subsol de tunel. Era cât se poate de intim și de înfricoșător...tocmai asta prindea la tineret.

- În seara asta ne plimbăm, simt nevoia de aer.

Parcă nu mai ieşisem de mult afară...aveam nevoie de oxigen. Pe dinăuntru mă simţeam ca un fticos în agonie, cu tubul de oxigen gol la gură. E starea pe care o avem toţi atunci când suntem la o intersecţie şi cu toate că semaforul devine verde, nu ştim dacă să traversăm sau să ne întoarcem, dacă să dispărem definitiv, să plecăm undeva departe (oare depărtarea ne va reda libertatea?) sau să rămânem. În clipele alea, ne simţim disperaţi, urcăm privirea până la stâlpul de lumină şi ne trezim vorbind cu un Dumnezeu care-şi întârzie răspunsul. Am vrea să-l primim atunci, să ne dea rezolvarea la problemă... însă, ca un excelent psiholog, ne lasă să ne-o găsim singuri.

- S-a întâmplat ceva cu tine? Eşti aici, însă parcă eşti la mii de mile distanţă. Unde eşti?

- Dacă aș ști, dacă lumea și-ar da seama unde se află în aceste momente, atunci sacralitatea lumii s-ar pierde....

- Mă îngrijorezi, exclamă Doru. Ce s-a întâmplat cu tine? Niciodată nu ai fost chiar atât de pesimistă.

În timpul plimbărilor mele cu Doru, mi se întâmpla chiar să plâng. Însă el era tot timpul acolo. Odată, chiar și el a plâns, iar de multe alte ori, reușeam să-i zăresc lacrimile formolizate undeva la coada ochilor. Erau în același timp lacrimi de fericire și de tristețe. Prietenia noastră a fost ca un tărâm de cunoaștere pentru amândoi. Câteodată, cunoașterea devine durere și dacă nu mai poți rezista, pleci. Dar în cazul ăsta nu e vorba de iubire.

- Nu știu ce-i cu mine în ultima vreme. Poate că sunt prea obosită, poate că m-am plictisit să privesc în oglindă, în fiecare dimineață, chipul acesta mort, cu ochi de termopan fumuriu. Măcar dacă erau de sticlă...puteam să văd ceva înăuntru..

- Nici pe vremea când nu existau termopane, tot nu se putea vedea acolo *înăuntru* unde vrei tu să vezi!

- Îți arde de glume!

- Nicidecum. Tu ai început! după care Doru izbucni într-un râs care mă făcu să-mi pierd proasta dispoziție. Începeam să râd și eu! (< după câte zile?>)

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

Discuția cu Doru îmi reîncărcă bateriile. Nu-mi închipuisem că ieșirea îmi va face bine, mai ales că această întâlnire implica rememorarea unor amintiri ce încep să doară ca niște răni redeschise. Însă Doru nu aminti nimic, parcă de abia ne cunoscusem, deși ne știam toate gândurile, toate gesturile, toate închiderile pleoapelor somnoroase, toate ezitățile și dorințele. Nu pot să-mi dau seama dacă l-am iubit, sau am iubit cu adevărat până acum, totul nu a fost decât un proces de cunoaștere....în care îți poți rosti gândurile și frământările fără teamă.

< fragment din emailurile lui >

Probabil va veni o vreme în care mă vei întreba ...ce e mai important pentru mine...la ce ții mai mult, la viața mea sau la tine...știi ce o să zic...eu țin mai mult la viața mea, iar tu probabil o să te superi....eu atunci o să-ți spun că de fapt tu ești viața mea[...]

sunt puțin obosit și nu știu ce să îți zic...îmi dau seama că scriu numai întrebări și frânturi de gânduri, dar să știi că astea sunt de cele mai multe ori, cele mai reale..pentru că nu le modifici cu nimic.[...]știi cum aș vrea să te simți lângă mine. ?..să nu îți fie frică, să nu fii nevoită nici să-ți cântărești gândurile, nici să-ți măsoari cuvintele, ci să le reverseși așa cum sunt, grâu și pleavă la un loc, știind că o mână credincioasă le va lua și le va cerne, păstrând ce merită și îndepărtând apoi cu suflul bunătații restul.

[...] îmi aduc aminte de o întâmplare..aveam cred, 19 ani și eram dădăcă spre surprinderea ta.! Cam o săptămână am stat cu o fată de vreo 7-8 ani.....părinții ei erau plecați la rude prin Timișoara și m-au rugat să stau cu ea. Adevărul e că mă cunoșteau foarte bine. Dar ce voiam să-ți zic...Maria o chema pe fată și vroia neapărat ca în fiecare seară să îi citesc "Cei trei purceluși".....așa că eu am înregistrat povestea și seara o puneam să dea drumul la casetofon și să asculte. Două seri a fost ok, dar a treia seară mi-a pus cartea în brațe, iar eu i-am zis: Nu știi să dai drumul la casetofon? Atunci mi-a zis ceva care mă făcuse să mă trezesc dintr-o dată..A zis: Da! Pot să dau drumul la casetofon, dar nu pot să-i stau în brațe!.

M-am simțit atât de prost încât în seara aceea cred că am citit povestea în cel mai frumos mod de care eram în stare atunci....[...]

V

***„Atâta timp cât nu încetezi să urci, treptele
nu se vor termina; sub pașii tăi care
urcă, ele se vor înmulți la nesfârșit.”
(Franz Kafka)***

A doua zi treceam iarăși prin fața turnului....Am ridicat privirea spre ceas....era tot la șase fără un sfert, nu se mișcase deloc. Însă secundarul părea că se mutase pe cealaltă parte, dus de vânt și umbre de gând.

Mă întorceam acasă pe străduța ce cobora la vale de la Curtea Dumnească, ducea pe la poștă și-și făcea loc prin înghesuiala caselor care de care mai diferite: bătrânești, cu urme de lut și cerdacuri ponosite pe care vedeai din când în când vreun câine flămând și vile pompoase cu mașini luxoase la poartă. Pe strada aceasta se afla și căsuța misterioasă a copilăriei mele. Nu era departe de blocul unde stăteam și de locurile unde mă jucam adesea. Având un etaj, acoperit cu iederă, împrejmuită de castani pensionați de mult, casa asta îmi dădea o senzație de poveste. La polul sud al clădirii, se afla o porțiță mică, pe care de abia putea intra un copil de 5-6 ani. Credeam că aici, noaptea, ies piticii și

uneori chiar pândeam din balcon porțița verzuie, sperând să-i descopăr misterul. O numisem “Căsuța piticilor”ajunsesem să cred cu adevărat că acolo chiar existau pitici...și azi mai cred....mă întreb uneori de ce continui să cred în ceva ce știu sigur că nu există. Poate că trebuie să credem în *ceva*, să-l căutăm, să-l găsim și să-l botezăm.

Poate că m-am înșelat crezând că odată voi putea ajunge să ating idealul în această lume perfidă, ca o felie de pâine mucegăită unsă cu gem pe deasupra. Poate că lumea se scurge doar între ceasul facerii și ceasul morții, vreme de o nano-secundă, și chiar în timpul acesteia, țărâna începe să acopere totul.

Însă, când stăm față-n față cu un ego alterat, avem din când în când o stare de neliniște apăsătoare, ne vine să agățăm gândurile cu o prinzătoare la uscat, să curgă din ele lacrimile, durerile și strigătele nedeslușite ce ne tulbură nopțile albe. Spre ce ne cheamă adâncurile subconștientului? spre ce lumi paralele, aflate la o distanță de câteva străzi, scurtcircuitate de orizonturi luminate selectiv, într-o agonie vis-realitate...ne îndreptăm flămânzi?!

ne trezim doar dimineța, ca dintr-un coșmar, fără să ne dăm seama că tocmai l-am trăit. Refulăm totul în jurul nostru, adăpostim bine în seifuri, ziua în care viața a îndrăznit să-și facă

de cap. E ciudat, pentru că nimeni nu ar recunoaște lucrul acesta. Și totuși...

Și totuși...soarta rămâne indiferentă la mesele noastre neregulate, la somnul scurs prin sifonul de la baie, la manichiurista din colț ce speră să aibă o clientelă mai bună azi, la cornul cu gem cu urme de canini într-un colț, lăsat la învechit lângă farfuria murdară de cine știe ce dulceață.

Am obosit stând la cozi la dentist, sau amortind cu gura deschisă să ne alinăm “suferințele” cauzate de vreo măsea nă râvașă. Nimic nu mai este pur-sânge, nimic nu mai fascinează, nimic nu ne mai trezește interesul...paginile acestea seamănă cu un palimpsest tras la xerox, în care nu poți spune cu nimic mai mult decât ceea ai spus deja, și totuși simți că acel *ceva* a rămas la locul lui, nedeslușit încă...

Dacă într-o zi, ni s-ar oferi o a doua ieșire dintre coapsele mamei, am refuza-o neputincioși pentru că nu am fi în stare să ne construim o altă viață. Am face aceleași greșeli. Oare de ce? Nu săvârșim același traseu din dragoste pentru greșeala care ne face să suferim iar și iar? Suferim...însă trăim și simțim acest lucru prin toți porii. Nu cred că ne-am dori să trăim altfel.

În clipele grele ce atârnă de un secundar zaharisit și grăbit, ne dorim să nu ne fi născut. Însă inima refuză să creadă acest

Ana-Maria BĂLAȘ

lucru, mintea doar lucrează : înmulțește și împarte deopotrivă integrala zilei ce tocmai a trecut, trecând la sfârșit doar un cuvânt: nedefinită. Suferința rămâne nedefinită în amalgamul de trăiri ale unei zile roase de soarele fierbinte. Am făcut insolație de atâta sentiment refulat !

VI

De dimineață, mă trezisem cu un chef nebun de colindat orașul, străzile înțesate de pași dezorientați, de mâini inconștiente și de gânduri stropite din grabă la rădăcina vreunui nuc sau castan bătrân...

Speram să regăsesc în acea zi o clipă de răgaz, în care totul să redevină ca-n prima zi...în care pasărea își ridică privirea spre orizonturi, mâna strânge puternic degetele, ochii scapă pe sub pleoape lacrimi decolorate de sentiment iar cerul își varsă ploile, plângându-și morții scăpați printre gratii....Era o zi de toamnă târzie... o nouă zi în care aveam să mă intersectez cu mii de alte priviri, e-uri dezbinat de coajă...Formăm un plan n-dimensional, fiind doar o linie ce niciodată nu-și va atinge limitele... Căutam perfecțiunea, o intuim dincolo de plan, tindem să ne apropiem cu fiecare clipă de ea, însă în același timp ne îndepărtăm cu pași stângaci, ritmici, ca un școlar ce șterge o linie trasată greșit și strâmb... Am desenat planul fără linie, fără simțul controlului, fără finalitatea scontată și ne trezim că nu ajungem să închidem sistemul. Am plecat de acasă fără să mă asigur că știu unde ajung. Fiecare dintre noi își ia zborul spre necunoscut la un moment

dat...pentru mine necunoscutul îmi zdreleşte ca un burghiu mintea, deși ar trebui să-mi dea aripi să merg mai departe...

Eram la faza în care așterneam pe hârtie rânduri fără noimă, rânduri de studentă ce se afla pentru prima dată la o intersecție, fără hartă, fără gânduri... doar cu vise.

Tot timpul aud în jurul meu spunându-se că visele ne ajută să trăim.... eu însă aș spune că ne ajută mai degrabă să murim.... un vis spulberat e ca o frunză căzută timpuriu, e un regret mut de nesiguranță împletită cu singurătatea unei zile de decembrie. A pierde un vis nu înseamnă a pierde ceva din tine, ci a nu te mai regăsi... clipe de disperare, de amețeli, clipe de somn, clipe de teribilism, clipe de lene, clipe singure, clipe nervoase, clipe încâlcite, clipe fără esență..... clipest din ochi continuu, mă simt ca într-un vis continuu, însă în fața-mi văd aceeași fereastră, același toaster și același calculator, aceeași melodie uitată pe repeat ce încă mai trădează tăcerea.

[.....]

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

(Jurnal de cămin)

..... am început să ne intersectăm cu străzile, cu Lipscanii, cu respirația grea a autobuzelor înțesate de oameni. Mi-era dor de asta. Nu știu, poate că aveam nevoie din nou de lumină, de zgomot, de fete, de mâini...de copaci...Cișmigiu...

Mă întrebasese Carmen ce scriu..... nimic doar gânduri, idei... un 1 Martie reușit..

Fusesem în Cișmigiu cu colegele de cameră.... reușisem să ieșim și noi, să ne plimbăm și să nu mai conteze nimic altceva. Erau zile în care nu făceam aproape nimic și asta ne mulțumea adesea. Zile în care rămâneam doar în cameră și savuram lucrul acesta ca pe o prăjitură preferată.

[....]

Seara. Examene rămase de mult timp în urmă. Am văzut camera 52 încă o dată...goală...doar cu pereții ce încă respirau a ...NOI...Am fost doar noi trei...ce am rămas dintotdeauna. 52 nu reprezenta doar un număr, era camera fetelor de la etajul 2 ...în care nu erau depozitate numai haine, calculatoare și lucruri...ci și vise, povești, priviri, îmbrățișări, lacrimi, țipete, bucurii, regrete, speranțe.... din anul întâi. Poate 52 nu va mai fi camera veselă de altădată, sau poate...va fi, dar în altă formă....alți oameni. Ceva se rupe când se termină o perioadă. Dar așa suntem noi! Ca să

Ana-Maria BĂLAȘ

putem începe altceva, trebuie să lăsăm în urmă ce-am avut... și, în final...rămâne doar amintirea. Contează totuși ca ceea ce rămâne, dacă rămâne ceva, să avem puterea să păstrăm în alt peisaj. Nu schimbăm chiar totul.... ci doar tabloul este altul..... În fond, rămânem aceiași, doar în lumina soarelui păremschimbați.

...mi se opriseră gândurile undeva între patul meu și al Diane, umbrind răzleț firmituri de aer...mi-era somn.

Defapt, totul nu începe cu “*a fost odată*”, ci se termină.

VII

***“Am urcat munți la care nu le-am văzut vârfurile,
am străbătut deșerturi fierbinți și oceane fără
sfârșit, însă din păcate...nu am văzut roua de pe
iarba din fața casei mele.”***

M-am trezit tocmai la amiază, într-un așternut “străin”....
Vroiam să mă opresc, să nu mai scriu, însă degetele nu mă
ascultau.....camera era aceeași....melodia era diferită. E ciudat
uneori cum o simplă vorbă, un simplu gest, un singur add pe lista
de mess îți poate zădărnici planurile de liniște...e și mai ciudat
cum începe să-ți placă.

poate că n-ai vrea să-ți spun,

poate că uneori e evident

dar...

atunci

când mă simt singură,

departe de oameni,

departe de mine, de oraș...

în seri fără glas

încerc să învăț să pășesc ...

știi? e greu sa pășești!
tu..
ești plecat
punct
și de la capăt o iau
și pășesc prin camera goală;
pășesc-
să mă apropii de tine
TU, știi să pășești?

Cu o zi înainte, plecasem să văd un ford roșu în Piața Victoriei....nu l-am văzutsau poate nu l-am putut vedea....sau nu a vrut el să mă vadă....poate că nici nu vreau să-l văd...e doar misterul unei încercări, a unui vis Povestea fordului...e o poezie. Era cald afară, soare. Voiam să reușesc să văd tot, să respir tot....Am coborât din autobuz cu o stație mai târziu.....poate aveam nevoie să mă conving că nu o să găsesc nimic acolo....Treceam pe lângă oameni și-mi venea să-i îmbrățișez, să-i privesc în ochi și să le povestesc cum s-au născut....

Brusc, pasajul mi-a răpit gândurile....fără să știu de ce, am coborât în pasaj să trec pe partea cealaltă a bulevardului. Altădată treceam cu colegele prin fața mașinilor...fără nici un gând, doar

cu zâmbete. Era o răcoare tulburătoare în pasaj..era neobișnuit de gol... Am ieșit pe partea cealaltă și am traversat înspre verdeață. În față la guvern erau numai panseluțe multicolore ce le țineau jandarmilor de urât, iar copacii înfloriți împrăștia aroma lor ca pe un parfum discret al unui trecător galant.

Încetinisem pasul dintr-o dată, ca și cum aș fi vrut să mă opresc în față la guvern și să rămân acolo, ținută, ca un școlar naiv și mirat la vederea vreunui mulaj în mărime naturală. Mă oprisem acolo, dar nu priveam guvernul....ochii mei priveau dincolo de ziduri...străpungeau ferestrele și găureau zidurile.

Privirea întrebătoare a unui jandarm, mă trezise din vis și o luasem din nou, la pas, de-a lungul trotuarului, trezindu-mă la semaforul ce ducea tocmai pe strada opusă . E ciudat cum uneori, corpul începe să controleze mintea, iar mintea nu mai are drept de apel....voiam să văd fordul, însă toate încheieturile mele se opuneau. Atunci când vrei un lucru, și există totuși ceva mai puternic decât tine care se opune.... îți simți gândurile ca o ghilotină ce stă să cadă peste gândurile de mai devreme... și peste aceste gânduri se cimentează altele....și altele.....și altele. Și la un moment dat, ne trezim că am pierdut firul ce ne garanta drumul înapoi. Îl avem în mână, și totuși... când ne uităm în spate... din perete vine firul, deși suntem conștienți că nu puteam să trecem

pe acolo, și ne dăm seama că uneori, drumurile se închid și singura posibilitate e să mergi înainte. E bine și așa, asta e rânduiala vieții. Nu te poți întoarce ca într-un teanc de foi...la pagina 25, rândul 3.

- Vreau la muzeu! zvâcni o voce curată de copil. Și acolo o să vedem și peștișori? De toate culorile? Hai mai repede!

Era o bucurie aparte în vocea aceea de copil, o bucurie sinceră și cristalină care îți amintea de soba bunicii, și de mâna protectoare a mamei, îți amintea de un “acasă” uitat.

Nu știu de ce, dar fordul începuse să rămână în urmă. Semaforul își schimbă culoarea și pașii se îndreptau după copilarie. Culoarea fordului pălea din ce în ce mai tare, secunde treceau pe lângă duzinele întregi de mașini ce așteptau verdele așezate în rând ca la orele de sport, iar pașii mei urmăreau niște pași mărunți de copil...

La muzeul Antipa exista o expoziție de pești exotici. Îmi luasem un bilet la acea expoziție și unul pentru vizitarea întregului muzeu. Brusc, mă opriam la mijlocul coridorului și nu știam încotro să o iau. Pierdusem din priviri copilul, rămăsese doar vocea ce-mi clipoceia străin în urechi. Eram singură de data aceasta, nu mai erau colegile de cameră.... cele cu care obișnuiam să fac totul...nu mai era nici măcar vocea mea....Fără gânduri, fără

idei, am început să merg înspre expoziția de pești cu perdele albastre la intrare. Zeci de acvarii colorate cu linii ce se unduiau simetric , începuseră să înlocuiască treptat imaginea fordului.

- Încotro o fi răsăritul?

- Nu știu! E...acolo unde răsare soarele;

- Mm..da.Dar acum e amiază. Nu-mi pot da seama . Nu o fi oare acolo unde îți arunci prima dată privirea, când deschizi timid ochii? Acolo e răsăritul în fiecare zi...acolo...de unde imaginile proiectate revin obsedant în memorie, ca niște flash-back-uri, unde clipele ți se par deja trăite, iar oamenii îți sunt deja cunoscuți. Acolo..e răsăritul unei clipe!

Îmi era dor de mama. Nu mai fusesem de mult timp pe acasă. Imaginea aceea cu peștișori în mii de culori, cu ochii mari, negri, cu solzi brumării și portocalii, se desfăcea ca o matrioshkă în peștii pe care mi-i arăta mama cu vreo zece ani în urmă. Când eram mică, îmi doream să aud cântecul peștilor. Eram convinsă că peștii pot să cânteși aceștia cântau acum. Cu fiecare unduire, cu fiecare mișcare, apa te liniștea și-ți mângâia auzul. Parcă îți îngheța în urechi, și rămâneai acolo bântuit doar de prezent. Viitorul devenea prezent, la fel și trecutul....era un fel de havuz în care viața și moartea înseamnă același lucru, în care începi să-ți amintești de lucruri, întâmplări, de momente în care ai suferit, în

care ai țipat de bucurie, momente trecute și momente care vor veni...

Oare din alt unghi, din alt plan, viața o fi având altă formă, altă culoare? Noi am învățat cum e să fim, să gândim în interiorul cubului...dar în afara lui...oare ce o fi? Nu știm să ieșim de acolo, nu știm să ne construim ușile....ne-am învățat ca ele să fie deja în ofertă, preinstalate.

Și ne dăm seama că nu am prețuit la timp, ce trebuia prețuit...ne dăm seama de asta abia după ce pierdem... ce-am fi putut avea....îndoielile noastre ne fac să pierdem ce-am putea avea....

Aceasta e viața, trebuie să pășim mai departe, cu gândul că fiecare pas pe care-l facem, îl facem pe teren cunoscut și că știm deja unde ne vor duce pașii la sfârșit....însă terenul e necunoscut (cât de naivi suntem)

Și ne trezim la sfârșit că am ajuns într-un alt loc..... pe care-l facem să fie același cu cel pe care ni l-am dorit..

Mama îmi spunea adesea că dacă ne e frică de ceva, vrem cu orice preț să ne regăsim liniștea, și fugim... ridicăm un zid între amenințare și noi... și începem să trăim înconjurați de acel zid (însă totul s-a schimbat, și noi ne-am schimbat). Trebuie să alegem dacă vom trăi toată viața înconjurați de acel zid, sau vom

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

hotărâ să ne înfruntăm temerile.... De ce trebuie să ne dăm seama de toate astea când e deja prea târziu? Învățăm din aceste greșeli, însă ele ne lasă o dâră de lacrimi amare pe-o foaie ruginită de vreme....

dacă m-aș reîntoarce în trecut, s-ar putea să las toate la locul lor, sau să schimb. Însă aș putea măcar să mai adaug la toate câteva cuvinte...

Ce rost ar mai avea?

Ar mai avea vreun rost? Azi mă nasc din nou, și totuși, ceva a murit în mine...regretul clipelor ce au trecut...Am disecat toate sentimentele, toate gesturile... și totuși.. nu am reusit să disting ce era mai important: INIMA. Nu cu mintea pot să scap din cercul acesta vicios, ci cu inima...să simt .. .

Simțeam cum peștii aceia începeau să-mi gâdile simțurile, începeam să vibrez.... Urcasem la etaj să văd și restul muzeului. De această dată, aveam să văd doar staticul, animalul cu ochii aținți înspre un colț al încăperii, plini de mirare sau curiozitate, viclenie.... într-o singura poziție...cea pe care a prins-o ultima clipă de viață... Sute de exponate ... grupate pe regnuri, familii....care altă dată trăiau sub cerul liber ... privesc neputincioase la tavanul muzeului.

Se spune că unele case continuă să trăiască chiar și după ce locatarii dispar ori se mută în alte locuințe. În unele nopți, le poți auzi respirând. S-ar putea zice că sună a poveste de groază pentru copiii ce nu vor să adoarmă seara, însă fiecare dintre noi cred că a simțit măcar o dată când a intrat într-o casă....un fior . Putea fi de plăcere... și atunci persoana s-ar fi gândit să mai vină și a doua oară.... ar fi fost sentimentul de „acasă”. Casele duc cu ele, istoria oamenilor ei.... Muzeul ascunde ziua - istoria exponatelor, iar noaptealiniștea. Când te plimbi printre ele, manguste, păsări, lei, capre, șerpi, urangutani.....le simți cum te privesc discret....iar dacă te uiți atent în ochii lor, simți cum ar vrea să-ți spună ceva, parcă, să-ți transmită un secret înmormântat o dată cu ele....însă mesajul se lovește de sticla dintre ele și tine.....nu reușești să-l percepi.

Și totuși, dacă o girafă ori un elefant s-ar trezi deodată și ar spune: “M-am săturat să stau închis aici, să vă uitați la mine, să râdețisă vorbiți despre mine ca și cum eu nu aș auzi nimic, să mă fotografiați șisă plecați. Iar la sfârșit, să rămânem tot noi, în imposibilitatea noastră.”

Ne-am mai duce la muzeu??

De ce nu? Oare blocul în care stăm, întreaga stradă și încă jumătate din cartier nu e un muzeu viu? Oare nepăsarea noastră,

REPLAY LA VIAȚĂ (*Jurnal de dimineață*)

de zi cu zi, față de vecina de la parter, față de colegile de la camera alăturată pe lângă care trecem fără să schițăm nimic, nu ne obligă să transformăm totul într-un mormânt... să lăsăm pe alții să vină, să ne viziteze, și să plece, uitând a doua zi că au trecut pe lângă noi și ne-au cunoscut?

Cam așa ceva aveam să fac și eu în ziua aceea, să trec pe lângă exponate, să mă minunez la vederea și la exclamațiile vreunui copilandru uimit și curios și să uit de scopul vizitei mele în Piața Victoriei...să uit de fordul roșu, să uit de toate și să mă întorc în cameră.

VIII

*``Imaginea pe care și-o face omul despre sine
însuși, este ca
o oglindă ale cărei ape se adună mereu în alt chip``
(Vasile Dem. Zamfirescu)*

De la Piatra la București, în diminețile cețoase de septembrie galopează fantomatic rapidul.

Stăteam în compartimentul meu, la ultimul vagon și priveam pe geam. Priveam locuri, pajiști, păduri, câmpul cu recolte de păpușoi, sate, periferia orașelor de pe magistrala 200. Când prindea viteză, rapidul de București dizolva și casele, și câmpul, și cerul....Porțiunea de pământ de dimensiunile geamului vagonului 10 începea să arate ca o bucățică de hartă dintr-un atlas pictat în acuarelă de un școlar în clasa întâi, pistruiat și cu mâinile murdare din pauza mare. Uneori, începi să crezi că tu ești acel școlar stângaci ce strânge nervos din dinți și-și șterge nasul de mâneca vestonului, grăbindu-se să ajungă la tablă....și totuși...e atât de departe imaginea...încât chiar și atunci când pământul

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

decupat începe să se depărteze de tine, nu ți se pare decât o vedere uitată printr-un colț de sertar, arșă de soare și de timp.

Griul cerului intrase în verdele ruginiu al câmpului, iar linia orizontului începuse să se contopească cu șinele căii ferate. Și trenul fugea, iar șinele se unduiau în urma-i ca niște mâini care creșteau, se bifurcau vrând parcă să prindă fugarii....

Mă duceam la facultate, era un drum obișnuit de 6 ore, în care ești obligat să-i zâmbești prietenos vecinului de scaun, și să ai chef de vorbă... sau pur și simplu să fii doar tu și gândurile....

De data aceasta, gândurile încercau să evadeze, însă se loveau de geamul compartimentului, de mâna domnului ce dormea sprijinit de geam, de fața copilului de lângă minese loveau insistent de geam, sărutând discret picăturile de ploaie de pe cealaltă parte. Era un drum nou, ca oricare altul, încărcat de un necunoscut aproape tangibil.

Voiam din ce în ce mai mult să dorm, să nu simt orele ce aveau să treacă, să închid ochii și să nu mă gândesc la nimic. Simți câteodată că vrei să-ți adormi de tot gândurile, crezând că măcar așa, vei reuși să nu observi gropile din asfaltul umed și lucios, de pe străduța de mahala de la stația Maica Domnului, și să nu simți hurducăturile unei probleme ce continua să rămână în umbră.

Am reușit până la urmă să închid pleoapele, însă nu reușisem să închid întrerupătorul. Gândurile mă bombardau, îmi simțeam capul din ce în ce mai greu, zbătându-se să rămână ancorat în realitate. Afară se întuneca din ce în ce mai mult, lumea din jurul meu moțăia, ori lectura cu poftă din ziare.

Era liniște. Ceva mă frământa, nu știam ce, poate era doar emoția unui nou început. Țindem să dăm atâta importanță stărilor ce ne bântuie nopțile și clipele de liniște, și ajungem să ignorăm într-un final, faptul în sine. Și ce e mai rău? Că nici nu ne dăm seama de lucrul acesta. E ca și cum un pictor ar avea atâta grijă să aleagă culoarea potrivită, pensula, să potrivească intensitatea culorii, picăturile de apă ce înmoaie acuarela, însă n-ar mai fi atent la forma pe care-o dă, odată pusă culoarea pe planșă. Rămânem impasibili la faptul în sine, împlinit, pentru că uităm zbuciumul dorinței de dinainte. La fel rămân și eu, tolănită pe scaunul din tren, uitându-mă nepăsătoare pe geam.

Parcă toate se micșorează, satisfacția, imaginea, compartimentul... Vreau să iau aer și ies pe coridor. Roțile trenului se aud constant, ca o muzică veche:

REPLAY LA VIAȚĂ
(*Jurnal de dimineață*)

„dimineața într-o gară/
norii au coborât printre oameni/
noi pe o bancă așteptam un tren elegant să te ducă acasă/
răcoarea ne strânge pe unul în altul;/

iarna ne pune cătușe..../
nu mă uit la tine.../
ți-a venit trenul/
nu plânge/
hai urcă...”

Oamenii vorbesc la telefon, ori privesc pierduți pe geam spre un punct imaginar. Ciudat, toți par pierduți, gravitând pe aceeași orbită, aproape în același punct (casa cea veche, cu gardul rupt și cu 3 castani în spate, sau poate doar căruța de pe câmpul pustiu).

Însă fiecare are în mod sigur alte gânduri, alte idei....
~Îmi caut liniștea. Mi-a scăpat o dată în nisipul de pe plajă și au luat-o valurile înspre larg. ..
~...Vreau să mă ierte, să poată zâmbi din nou.
~ nisipul era prea fin, densitatea lui era prea mică. Mi-a fost frică să încep să caut...

~ De ce atunci când suntem supărați, ne vărsăm nervii pe cel de lângă noi?

~ Am ajuns să nu mai fim compatibili nici cu natura însăși, care ne renegă.

~suntem egoiști, e adevărat.

~...susurul valurilor, neliniștea lor e prezentă doar la mal. În larg, tăcerea întâlnește lumina!

~ îmi tot spune că dacă m-aș putea schimba, ne-am putea înțelege mult mai bine, am ajunge să comunicăm mai des.

~ ne căutăm liniștea într-un adânc plat...

~ mi-e atât de dor de mare.... vreau să mai mângâi o dată bronzul nisipului, șoaptele valurilor....

~ trenul acesta mă sufocă....prea multe figuri, triste zvâcniri de conștiință!

~ mi-e prea somn acum, ca să mai spun ceva, să mai gândesc ...dintre toate minunile pământului, am ales viciile, ca să fim fericiți!

~ ai uitat? Ne bucuram ca doi copii când diminețile reveneau din tăcerile nopții, un miracol repetitiv infinit, spuneai: dacă într-o zi nu va mai fi nimic, ceva, aici, în piept, va face să crească din nou - un univers de viață!

~ tu, eu---- în fond suntem aceeași persoană!

REPLAY LA VIAȚĂ (Jurnal de dimineață)

~ Într-o clipă de tăcere, toate gândurile, toate gesturile, toți ochii, toate mâinile au început să țipe! Apoi, s-a făcut liniște!

Doar roțile trenului se mai auzeau încet, ca un disc tocit. Își încetinise pasul desculț de copil grăbit..... acum scârțâitul se auzea din ce în ce mai greoi, mai prelung, ca pașii pierduți printre morminte ai unui bătrân.

Ajunsesem în București. Răcoarea mă alinta, îmi dădea puteri noi. Pe peron, lumea se grăbea să iasă din gară. Parcă trecuseră ani, nu luni, de când nu mai văzusem Bucureștiul. Era o umbră usoară de nostalgie, un fel de salut ce suna a bun venit în adierea usoară a vântului.

Mă aștepta un an nou, diferit de mirosul de tei, de parcul singuratic în care doar frunzele duse de vânt alintau timid aleile. Era diferit anul trecut: îmi pusesem toate visele, toate speranțele, toate gândurile timide laolaltă, îmbrățișând și figuri, și buze, și copaci....răsărituri palide brăzdate de roșeața din obraji a vreunui trecător grăbit. [...]

Un noiembrie ploios un bucurești din care îți vine să evadezi din clipa în care deschizi ochii dimineața și până îi închizi, încercând să te detașezi de stradă, de oameni, de tramvaie.... parcă ar fi un tablou de Picasso, cu pânza înnegrită de gazele de eșapamente, în care culorile și-au pierdut din strălucirea de

odinioară, în care ultimul glas devine cel dintâi și în care aripile se zbat să respire.

Însă, pe lângă ploaie, pe lângă glodul prin care ești silit să treci și pe lângă ochii veșnic înroșiți de nesomn....simți cum începi să respiri.

E ciudat....arunci o privire în urmă, la ceea ce a fost și începi să te întrebi uimit, câte ceva: parcă nu te mai știi, nu mai recunoști decât părul blond, ochii blânzi și cerul albastru... Și atunci îți dai seama că nu faci altceva decât să desenezi....în fiecare zi. Viața poate fi reprezentată printr-un grafic ale cărui coordonate și le alege fiecare. Dacă le-am stabili, coordonatele noastre nu ar fi oare aceleași? Ba da. Numai ceea ce trasăm noi... schimbă graficul, îi dă o formă... ne schimbă. Treji, adormiți, ne vindem în fiecare zi grijile la tarabă, mestecând o gumă demult trecută, păreri, idei deja tranșate. [...]

Trecuse un an. Mă uitam cu uimire în urmă și nu-mi venea să cred ...cât de diferit poate să fie peisajul.... Descopeream acum că toate imaginile, lucrurile erau schimbate. Aceleași, însă aveau un iz nou, un parfum pe care aș fi vrut să-l simt tot timpul. E ciudat....a dat un replay la viață....viața însăși! Important e să știi

REPLAY LA VIAȚĂ
(Jurnal de dimineață)

cum să primești *acel ceva* de care ai atâta nevoie...și după care tânjești....

...încearcă să uiți,
nu te mai privi în oglindă.
Uită...calcă pe carne
pe apă, pe ochii de sticlă
ce lucesc a fericire uitată
pereții spărți în noaptea neagră
descoperă luna....
chipul palid, încovoiat, cu
măinile înclătate a rugăciune,
zvâcnește un început...
Uită că te-ai născut !
azi, vei învăța
să te naști din nou...

- E zece seara. Am examen poimâine!
- Ei, și? Ai timp să înveți. Azi uităm de tot.. ne plimbăm până uităm..
- Metroul se închide la unsprezece;
- Hai să uităm; ne plimbăm toată noaptea prin Herăstrău?